

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izven nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 25.

V Ljubljani, v torek 1. februvarija 1887.

Letnik XV.

Vnanji in notranji mir.

Z Dunaja, 31. januarija.

Bomo li imeli mir ali vojsko? Tako se nekaj časa sim poprašujejo ljudje, ki se zanimajo za javno življenje, tako pisarijo dan za dnem raznoteri časniki brez razločka. Kdor pozna strašanske nasledke vsaktere vojske, naj bo že zmagovita ali ne, pač ne more imeti iskrenejšje želje, kakor da bi se ohranil mir in bi nas Bog obvaroval vojske, ki bi bila največja nesreča, ki nas more zadeti. Priznati nam je, da so naši listi v tej zadevi enakih misel, in da vsi priporočajo mir. Ali se bode pa res tudi ohranil ali ne, tega nas pač zdaj še ne more nihče zagotoviti, vendar pa od dne do dne raste nada, da se bomo vojske izognili. V naših merodajnih krogih se je neizmerna skrb, ki jih je prešinjala, zopet polegla; k temu so v prvi vrsti pripomogle spravljive in pomirljive besede, ki jih je govoril angleški ministerski predsednik v angleškem parlamentu, in ki dadó upanje, da se bode bolgarsko vprašanje mirno razmotalo.

Ali še veliko več so k temu pripomogle spominjske črte, ki jih je spisal ranjki grof Beust. Bivši državni kancelar pokazal je s svojimi uspomeni vsaj to, kakošna da avstrijska politika ne smé biti, ako ji je mar za obstanek avstrijske monarhije. Iz Beustovih spomenskih črtic so razvidni pravi nameni nemškega kanclerja, čigar dejanje in nehanje vsekozi le na to meri, da bi Avstrijo pripravil v boj s kakim hudim nasprotnikom, potem pa s svojo mogočno besedo vmes segel in si brez posebnega truda vzel kos naših dežel. Taka prilika se mu je kazala sedaj, ko je zaradi balkanskih dežel nastala mržnja med Avstrijo in Rusijo. Bismark se ni hotel v to reč skoraj nič vtikati, češ, da naj se sama poravnata, kakor vesta in znata; veliki nemški mešetar je pri tej priliki zatajil svoj značaj in nezvest postal svoji dosedanji navadi. Mislil si je menda, da bode Rus Avstrijo pomendral, potem pa bo zopet zanj prišel čas žetve. Toda za zdaj se je stari lesjak menda prekanil; Beustova knjiga in v njej razodeti nameni nemškega kanclerja so tako

mogočno uplivali na naše najvišje kroge, da najglavnejši prizadevanje našega vnanjega urada zdaj meri le na porazumljenje z Rusi. Upajmo, da se mu bode v resnici to tudi posrečilo, in da bode strah pred vojsko že skoraj popolnoma zginil.

Čem ugodnejši so pa razmere med Avstrijo in Rusijo, tem slabejše postajajo med Nemčijo in Francosko. Nemški listi trobijo v rog, kakor da bi se zdaj pričel boj in kakor da se bi Francoska že pomikala proti mejam nemških dežel in deželic. Glavna misel je sicer ta, da Bismark zaradi novih volitev za državni zbor, ki se bodo vršile 21. februvarija, samo straši in plaši ljudstvo, da bi slovó dalo poslancem, ki so Bismarku oporekali in volilo njemu udane možé, in ne dá se tajiti, da je to res tudi jako verjetno, ali pri vsem tem nastaja vprašanje: Ako je Bismarku ropot z vojsko le prazna šala, ga bodo li pa tudi Francozi le za šalo imeli? Se mar ni bati, da se razdraženi narod francoski ne bo dal tako lahko in tako naglo potolažiti, kakor bi bilo zaradi ohranitve mirú želeto? In kdo bi mogel povedati, kako se bodo razmere med raznimi državami zasukale, ako se Nemci in Francozje med seboj sprijejo? Dasi toraj politično obnebeje pri nas nekoliko jasnejše postaja, se vendar ni še popolnoma razvedrilo, in zato se tudi cene državnih obligacij ne vzdigujejo, ampak skoraj zmirom še pomanjšujejo.

Da so temu v prvi vrsti krive zamotane vnanje zadeve, ne pa domače homatije, pričajo ministerske konference, ki so se včeraj in danes vršile med ogerskimi in našimi ministri zaradi ogerske nagodbe. Soglasno namreč naši in ogerski listi poročajo, da je madjarska vlada gledé petroleja, ki je delal največ preglavice, odjenjala in se udala zahtevam naše vlade, da pa gledé špirta pričakuje nekakega povračila. Kar je prav in pravično, se bode ogerski polovici gotovo privolilo, nikakor pa ne sme in ne more biti, da bi imeli Madjari pri državnem gospodarstvu prvo in edino odločilno besedo in bi bil njih bahasti jezik zmirom odvezan, možnja z denarjem pa vedno zadržnjena. Madjari, katerim preti denarni polom, bodo že skoraj morali drugačno pesem peti, morda jih bo dosedanja britka skušnja izmodrila, da se ne bodo

več tako zeló prevzemali, in da ne bo tako težko z njimi izhajati, kakor doslej. Ako se to posreči, potem bomo vnanjega mirú še le prav veseli; zato sklepamo z željo: Bog nas obvaruj vnanje vojske in naj nam dá pravega notranjega mirú.

Ravnopravnost.

Kdor se potaplja, grabi rad tudi za slamnato bilko, da bi se rešil. Nekako taki so tudi nemško-liberalci v Avstriji gledé svojega napora na državno gospodarstvo. Ker se jim je že skoraj vse obrabilo, kar je svoje dni vzrastlo bujnega in lepega na liberalnem polji in ker priprost narod tudi za liberalne ustanovitve že ne dá več počenega groša, dobro vedoč, kako da so gnjile in piškave, poprijela se je nemško-liberalna klika poslednjega, kar se ji je še ponujalo — da z njim dela razpor med raznimi narodnostimi po Avstriji. Pražakov odlok gledé rabe česčine pri c. kr. nadsodnijah v Pragi in Brnu bil jim je tista slamnata bilka, kterege so se oprijeli z dušo in s telesom, da bi priplavali do tolikanj zaželjenega krmila državnega. Pražakov odlok je sestavljen na podlagi pravice in se opira na član XIX. temeljnih postav. Prav zato jim je pa tisti odlok hud trn v peti in ga povsod rabijo za dokaz, kako hudo da se Nemcem po Avstriji godí, kakošna krivica da jim je, če je Slovanu dovoljeno se pred sodnijo v lastnem jeziku zagovarjati, če se mu dovoli obsodba v njegovem lastnem jeziku. To so Nemci povdarjali v českem deželnem zboru in to so zopet na dan zvlekli v štajarskem, kjer so se že kar naprej branili Pražakovega odloka, češ, da se Nemci na Štajarskem po nobeni ceni ne dajo tako zatirati, da bi tudi „bindišarji“ svoje pravice dobili, ki so jim na podlagi ravnopravnosti obljubljene. (Lepa prijaznost, še lepša postavnost!)

Kako se tako postopanje vjema z naporu grofa Taaffeja, med posamičnimi narodnostimi mir napraviti na podlagi ravnopravnosti? V kakem razmerju je tako postopanje z dolžnostmi, ki jih ima vsak

LISTEK.

Turčin — bogoslovec.

Leta 1885 v jeseni, o šolskih počitnicah se ljubeznjivo predstavi mlad dijak, skoraj da krasen mladenič g. Š., sedanjemu župniku v Zavrčah na Štajarskem. Od njega je bilo upati veliko dobrega; da bode namreč kodaj blag državljan in pošten duhoven. Pokazal je g. Š. vsprejemno pismo od Serajevskega škofa Stadler-ja, ki ga je vzel v oskrbovanje in ga pošlje blagodušno v Graško bogoslovje, da se tamkaj izvežba za duhovnika. Gospod Š. ga na to preljubeznjivo sprejme in mu tudi postreže, kolikor se je dalo nekaj tednov, preden se odpelje v nemški Gradec v bogoslovje. V svojem obnašanju se je kazal pri vsaki priložnosti kot jako pameten, prebrisan in učen mladenič. Nihče ni zapazil na njem kaj napačnega ali predrznega. Vendar radoveden je g. Š. od kod da je mladenič? Kdo so njegovi stariši? Kako se mu je ob času študij godilo? ter ga po tem poprašuje in tudi odgovor dobí. Jaz sem Ben Agiča, nekega Turka sin iz

Bosne. Že v mladih letih sem imel veliko srečo, da sem se z nekim kristjanom seznanil, ki mi je vero sv. katoliške cerkve natančneje razlagal in željo v meni zbudil, kristjan postati. Študiral sem na raznih gimnazijah in zmirom bolj so se mi oči odpirale, tako, da sem se vendar enkrat dal krstiti. Po zasedanju Hercegovine in Bosne sem želel postati duhoven, da bi slej v svojem rojstnem kraju znal sv. vero razlagati in tudi Turke pridobivati za sv. katoliško cerkev. Oče moj sam mi je obljubil, da, ako duhoven postanem, hoče se dati krstiti in hoče kristjan postati. Da bi se toraj to dopolnilo, sem po dovršenih študijah se podal k Serajevskemu škofu in prosil za pomoč in sprejetje v bogoslovje. Ko so mil. nadškof moja spričevala pregledali, so me z velikim veseljem sprejeli in preskrbeli v Gradcu sprejem v isto bogoslovje. Zeló vesel sem, da se mi bode moja presrečna želja vendar enkrat spolnila. Rad bi mojega očeta srečnega videl, da bi resnico spoznal ter se smel nadjati večne sreče. Pravil sem očetu, da v turški veri ni mogoče večne sreče najti.

G. Š. pravi dalje: Ker se mi je ta mladenič v istini s svojim obnašanjem in govorjenjem neznanu prikupil in ko sem njegova spričevala pregledal in

videl, da je bil odlični dijak celó maturo z odliko napravil, mi ni bilo drugače mogoče kaj storiti, kakor ga prijazno sprejeti in kratek čas skrbeti zanj. Imel sem ga pri sebi, kakor lastnega brata, še tistemu ne bi vsega zaupal tako, kakor sem temu dijaku.

Saj so ga tudi vsi častili in neizrečeno radi imeli, s kterimi je le nekoliko občeval, ker je imel pametne misli v svojih pogovorih in se vedel kakor poštenjak. Zeló priljubil in prikupil se je bil tudi posestnici Završke grajščine, kamor je pogosto zahajal.

Prav prisrčno se ta mladenič, ko pride čas šolanja, poslovi pri g. Š. in pri vseh znanih proséč: Jeli se smem o priložnosti zopet oglasiti? — Se vé da vsako uro; vselej kekar tukaj memo hodite, so Vam moja vrata odprta in tudi znate pri meni ostati, dokler bo Vam drago.

S ponižnim priklonom se podá na železnico in odpelje v nemški Gradec v bogoslovje, kjer so ga na priporočilo Serajevskega škofa blagovoljno sprejeli. V Graškem bogoslovju se nekaj mesecev zadrži in obnaša, kakor se sicer bogoslovcu spodobi. Ako se ne motimo, pustil se je birmati kot krščen turek,

avstrijski državljani brez razločka narodnosti? Le na črno vojsko se ozrimo in celó tam bomo videli, da smo dejanski pred cesarjem vsi enaki, kar se tiče dolžnosti. Kedar se bodo namreč črnovojniki sklicevali, da branijo pravico in domovino, dotični zapovednik ne bo vprašal: „Kaj si ti? Slovan ali Nемеc?“ temveč bo kar od kraja pobral, kar bo za to. In kaj mislite, kaj bi Nemci rekli, če bi jim vojaška oblast res večje pravice s tem priznavala, da bi rekla: „V črno vojsko se Slovani ne sprejemajo, temveč le Nemci, kajti črna vojska imela bo skrbeti v prvi vrsti za ohranjenje miru v deželi in kaj tako važnega Slovanom ne moremo zaupati!“ Mislite si, da zgodilo bi se kje tako, joj, to bi Vam nastal vrišč v nemškem Izraelu, da je to vnebovpijoča krivica, da se s tem nemštvo zatira itd. No, reči Vam moram, da bi tako vpitje res nekaj pomena imelo. Prenesimo položaj iz brambovskega na sodnijsko polje. Če smo si bili na onem vsi enaki, kedar je bilo treba kožo na prodaj nositi in če smo v davkariji vsi enaki, kedar jo treba groše šteti, naj nam vendar kdo pové, zakaj da bi pred sodnijo ne bili vsi enaki, t. j. če ima naša koža na vojnem polji tisto vrednost, kakor nemška, če naš denar pred c. kr. davkarjem toliko plača, kakor oni našega soseda Nemca, zakaj bi naša beseda pred c. kr. sodnikom, in naj bo tisti kak c. kr. adjunkt okrajne sodnije ali pa kak c. kr. predsednik te ali one deželne nadsodnije, ne imela iste pravice, kakor jo ima nemška. Kdor prvo dvoje razume, razumeti mora tudi tretje, sicer ni poštenjak!

Med take poštenjake, ki niso, moramo šteti v prvi vrsti „D. Ztg.“, ktera ima žalibog tudi v Ljubljani precej zaslobe. Znane so Vam besede českega deželnega maršala kneza Lobkovic, s kterimi je sklenil letošnji deželni zbor v Pragi, rekoč, da ni česka narodna večina kriva, če ni še miru v deželi, temveč tisti, ki si pred pravičnimi zahtevami Slovanov ušesa masé in tem nasproti svoje zahteve stavijo. Gledé te izjave pravi „D. Ztg.“, da bode vzbudila po vseh nemških krajih opravičeno nevoljo! Naj jo le! Z neumnostjo in zabitostjo so se svoje dni celó bogovi zastonj borili; toraj ni čuda, če se sem ter tje tudi ljudje zastonj bojujejo.

Ali bo to vedno trajalo? Kdo vé, kako dolgo? Rekli bi, da vsaj toliko časa gotovo, dokler se bodo ljudje dobili, ki bodo časnike te vrste podpirali. V prvi vrsti so nemško-liberalni poslanci sami, ki bi morali razumnost imeti, a jo tajijo; v drugi vrsti pa časniki, in sicer nemško-liberalni časniki, ki umetno podpihujejo narodnostni razpor med Slovani in Nemci. Obojim se bo moral nemški narod odreči in nemško-konservativne može podpirati; potem bo pa takoj grof Taaffe dosegel, česar sedaj že osmo leto zastonj išče — **mir in spravo med narodi.**

Nemško-konservativci nam ravnopravnost brez ugovora in brez pogojev priznavajo, ker so nam pravični, ker imajo še kaj vere v sebe, svojo moč in svojo omiko. Nemško-liberalci nam ne privoščijo nič, ker slepi liberalizem tega ne dopušča; kajti liberalizem, kteremu se današnji svet klanja, nikakor ni pravi liberalizem, ki vsakemu privošči, kar mu gré. Ne, ne, to je talmi-liberalizem — prav sebični samogoltnež, ki vse za-se zahteva, za druge pa nič.

Toliko časa v Avstriji ne bo miru, dokler bodo imeli nemško-liberalci besedo, in dokler se bodo državniki pred njimi tresli ter jim njih krivice pregledovali.

Politični pregled.

V Ljubljani, 1. februarija.

Notranje dežele.

Katoliško šolsko društvo za Dolenjo-Avstrijo, ki se je ustanovilo za protipezo liberalnemu nemškemu „Schulverein“, imelo bo svoj prvi in ob enem otvorilni občni zbor dne 18. februarija ob 7/8 uri zvečer. Otvoril ga bo predsednik dr. Gašper Schwarz s primernim nagovorom, na kar bodo razlagali pomen tega imenitnega društva jako visoki gospodje, kakor so: kardinal in nadškof Dunajski, knez Alojzij Liechtenstein, P. monsieur Greuter, monsieur dr. Schleicher. Prav je, da se je v Dolenji-Avstriji, kjer je osrče naše države, jelo najprvo katoliško gibanje v tem smislu. Iz Dolenje-Avstrije jel se je liberalizem širiti na vse kraje po državi, od ondat širi naj se tudi katoliška zavest po celi državi. Če pa ta hoče imeti dobre korenine, mora jih v šoli pognati, kajti „čegar je šola, tistega je bodočnost“, veljá tukaj bolje, kakor marsikje drugod. Zastonj bo ves napor za razširjanje katoliškega duha po cesarstvu, dokler se taisti ne bo jel v šoli razširjati. Kako daleč da so posebno po drugih pokrajinah v naši državi z liberalno brezversko šolo prišli, kaže to, da so jo že povsod sili in jo odpraviti želé, ker so se prepričali, da ni obrodila tistega sadu, ki so ga od nje pričakovali, pač pa ravno nasprotnega. Liberalci so se nadjali, da bodo v svoji šoli samo idealno navdahnjene ljudi izgojali, pa so se nezmerno zmotili. To, kar so izgojili, je tako daleč od idealizma, kakor zemlja od nebes, pač pa gré z roko v roko z anarchizmom. Kdor se ni učil Boga spoštovati, pri tistem tudi ne išči spoštovanja do postave, do vladarja in sploh do človeške družbe. Dobrodošlo toraj katoliško šolsko društvo, ki bo po nemških pokrajinah pričelo vero utrjevati, kjer jo je nemški, oziroma pruski „Schulverein“ omajal.

Ogerski finančni minister grof Szapary je sicer še vedno v službi, govori se pa prav za trdno, da dolgo ne bo, ker je še vedno namenjen takoj po dokončanih razpravah državnega zbora odpovedati se. Kdo mu bo naslednik, znabiti tudi Tisza sam ne vé. Tisza bi že rad mnogo dal za sposobnega finančnega ministra (ko bi namreč imel na razpolaganje), išče ga pa vse zastonj. Bi ga že dobil, ko bi hotel v vsakim zadovoljen biti, toda to ne gré. Tisza pravi, da mora za finančnega ministra dobiti moža, ki je sposoben in pa energičen, in prav takih mož pa tudi pri Madjarjih nimajo na ostajanje; kar jih pa je, pa niti ne marajo ne pod Tiszo finančni ministri biti. Če ne bo drugače, moral bo Tisza sam vgrizniti v kisló lesniko in posel finančnega ministra opravljati, dokler ne najde kakega moža, ki se mu bo hotel žrtovati. Konec januarija so bili Tisza, Szapary, Szecheny in Fejervary pri cesarju na Dunaji. Zaslisanje je bilo menda v zvezi z bodočo državno pogodbo, ki se bo letos zopet za deset let sklenila med Avstrijo in Ogersko in so sedaj skoraj vsak dan ministerski zbori zaradi nje, kterih se dostikrat tudi cesar sam vdeležuje.

Vnanje države.

Zakaj se **Belgijci** kljub priznani jim nevtaliteti tako bojé bodočnosti? Francoz in Nemčija sta vzrok, oziroma tudi Angležka kolikor toliko.

Nekaj sličnega v položaju, kakoršen je sedaj, je bilo leta 1870 ob času francosko-nemške vojske za Belgijo. Na podlagi pogodbe l. 1839, ki so jo velesile v Londonu podpisale, je Belgija postala nevtralna država za vse čase in narode. Ko so si Francozje in Nemci leta 1870 v lase skočili, so se Belgijci jako bali za ohranjenje miru v deželi, kajti prav lahko bi se bilo prigodilo, da bi bili ali Nemci ali pa Francozje, belgiške državne meje prestopivši, preko Belgije nad sovražnika plauli. Ko je vsled tega strahu Belgija vprašala Bismarka in Gramonta, ali mislita spoštovati meje nevtalnosti, sta oba rekla, da; vsaj toliko časa, dokler jih eden ne prekorači. Belgija s tem ni mogla zadovoljna biti, ter se je obrnila v London za pomoč. Kraljica Viktorija je dne 10. avgusta v Bruselju sporočila, da se Belgiji ni treba bati, ker je že za to skrbela, da se bodo tako pri Francozih, kakor tudi pri Nemcih mejne nevtalne države belgiške spoštovale. Tudi letos so se belgiški liberalci zanašali, da bo Angležka skrbela za nedotakljivost belgiških mej, če bi Francoska in Nemčija skupaj treščili. Kar pride iz Londona mrzel curek v podobi uvodnih člankov, ki so jih uradni angleški časniki v najnovejšem času prinesli. Ondi se kar naravnost bere, da se Angležka za Belgijo ne bo prav nič brigala, naj se tepe kdor se hoče, kjer se hoče in dokler se hoče. Še huje pa jih je v Bruselju poparil članek v „Pall-Mal-Gazette“, ki je te dni izšel in trdi, da dobro vé, da ne bi ne Avstrija in ne Rusija po meju segla, če bi Francozje ali pa Nemci ali pa oboji h kratki belgiško mejo prestopili. Toraj tudi ne vé, zakaj da bi Angležka svojo kožo za Belgijo na prodaj nosila. To je liberalno gospodo Bruseljsko silno poparilo in sami ne vedó, kaj bi storili, da bi se za vsak slučaj obvarovali nevarnosti. Katoliki si mislijo na ta način pomagati, da bi se pogodba iz leta 1839 gledé belgiške nevtalnosti ponovila.

Boulanger, sedanji francoski vojni minister, jel se je nekterim **francoskim republikancem** jako nevaren dozdevati, ker ga imajo na sumu, da ima nekoliko takih lastnost, s kakoršnimi se je Napoleon I. od vrhovnega generala pognal na cesarski prestol. Da bi mu to kolikor možno zabranili, pričeli so mu nekteri pristaši Jules Ferryjeve stranke od vseh strani polena pod noge metati. Ferryju, kot bivšemu ministerskemu predsedniku, se je jelo tožiti po tem dostojanstvu, ktero bi zopet rad dosegel, za to pa ves svoj čas za spletke porabi s pomočjo kterih misli strmoglaviti sedanjega kabineta dušo, vojnega ministra Boulangerja, če bi pa šlo, celó še ves kabinet. Namesto njega namerava potem postaviti moža pravega republikanskega mišljenja, napredka in prostosti! Že so Ferryjevi pristaši iz svoje sredine sestavili odbor, ki naj bi bil kvas vsemu bodočemu gibanju. Dva lista tudi že razširjata njihove ideje, in sicer „XIX Siècle“ v Parizu in pa „Gironde“ v Bordeauxu. Dne 17. februarija nameravajo napraviti velik shod v Parizu, kamor bodo vsi girondisti prihiteli, da se posvetujejo o nadaljnem programu. Girondisti se namreč imenuje stranka lista „Gironde“. Nekako sto let je, kar so tudi Girondisti jeli rogoviliti. Morda bomo sedaj tudi kaj sličnega doživeli. Sploh je pa prav lahko mogoče, da bo Boulanger, vidóč, kako ga spodrivajo, Nemcem boj napovedal, da tako udarec njemu namenjen od sebe odvrne. Če ima mož res kaj tajnih Napoleonovih namenov, bo prej vse tvegalo, kakor pa, da bi kar meni nič tebi nič odstopil in drugemu svoje mesto prepustil. Vpliv na vojake ima silen in se skoraj ni bati, da bi ne šli za njim, če bi meč potegnil in bi z njim preko Rena na Nemčijo pokazal, rekoč: „Osveta! čas je že za njo!“ Nemci morajo nekaj sličnega slutiti, sicer bi ne bili vojakov že meseca februarija na vežbanje klicali, kar se je drugo leto še le meseca aprila godilo.

V Carigradu so imeli dne 30. januarija volitev kandidatov za **ekumenični patrijarhat**. Bivši patrijarh Joahim III. je dobil 33 glasov; metropolit

ki poprej ni imel priložnosti zakramenta svete birme prejeti.

Nekega dne pa ta mladenič zgine iz bogoslovja in zapusti v svoji izbi listič, ki se blizo tako-le glasi:

„Ker me kolegi preveč dražijo, zato ker sem turškega rodu in ker sem tudi začel bolehati, sem primoran bil zapustiti bogoslovje in grem k g. Š. v Zavrče. Kedar okrevam, hočem se zopet povrniti. Prosim ne zamerite mi tega koraka, ker si zdravja čez vse želim.“ Ben Agič, bogoslovec.

Res pride na Zavrče in vse potoži, kako se mu je godilo. Gosp. Š. ga prijazno sprejme in ga ima pri sebi kakor duhovnega brata. Tudi ravnateljstvo Graškega bogoslovja g. Š. dopiše:

„Skrbite lepo za Ben Agiča, dokler ne okreva in zopet nazaj ne pride. Bomo Vam zeló hvaležni za toliko dobroto.“ Ravnateljstvo.

Ben Agič bil je zopet prost in vesel, da za njega tako ljubeznjivo skrbijo vsi. Tukaj se je izgledno obnašal. Vsako soboto gre k spovedi in v nedeljo prejme sv. Rešnje Telo v koroku in po sv. obhajilu poklekne med ljudstvo in tako ganljivo moli in se véde, da so Zavrčani sploh govorili: „Ta

gospod se pa že obnašajo kakor sv. Alojzij. To bodo priden in pobožen mašnik.“

Vmes zahaja tudi k posestnici Završke grajščine, ki ga vselej ljubeznjivo sprejme in primerno pogosti. Tamkaj je le o verskih resnicah rad govoril in še tako pametno, da so se zavzemali nad njegovim umom. In ker je bil lepega obličja, je hči posestnice večkrat rekla: „Tega človeka bi pa hotla za moža imeti; le-ta bi me znal osrečiti.“ Ben Agič je toraj dobro živel in se razvedroval, da je kmalo okreval.

Gospodu Š. se vendar začne nekoliko sumljivo dozdevati njegovo vedenje, a ker ni bilo mogoče kaj posebno napačnega zapaziti pri obnašanju in pogovorih, je molčal. Pa tudi zvito in prekanljivo si je znal bogoslovec v vsaki zadregi pomagati.

Med bogoslovci v Gradcu začelo se je kmalo sprva govoriti: „Ben Agič ni Turek“. — Eden izmed bogoslovcev je hotel v njem spoznati nekega Arnuš-a, ki je bil le tri latinske šole izvršil, potem pa zginil, da nikdo ni vedel kam? Poslednjič je tudi ravnateljstvo bogoslovja sumiti začelo ter dvomiti o Ben Agiču, da bi bil pokristjanjen Turek in da bi bil maturo z odliko napravil, ker mu je latinščina trdo tekla, akoravno je bil v nekterih

predmetih izvrsten. Po natančnejem pozvedovanju in preiskavi se je ravnateljstvo popolnoma prepričalo, da je Ben Agič velikansk slepar.

Gosp. Š. dobí iz Graškega bogoslovja pismo: „Vzemite bogoslovcu pri Vas po krivem imenu Ben Agiču talar in kolar; kajti je le — slepar. Osleparil je Serajevskega nadškofa, Graško bogoslovsko ravnateljstvo in Vas. Piše se Arnuš in je od sv. Andraža v Slov. Goricah neke samice sin, ter ni več študiral, kakor tri latinske šole in je bil zadnji čas, preden je prišel s ponarejenimi spričevali k Serajevskemu nadškofu, dolgo zaprt zavoljo dveh v cerkvi ukradenih kelihov.“

Začudenje veliko — mislite si! — skoraj da ni mogel g. Š. verjeti, da bi bilo resnično, kar mu piše Graško bogoslovsko ravnateljstvo; poslednjič ga vendar pokliče ter mu reče naravnost: „Vi ste slepar; vi ste bili zaprti, ker ste dva kelih ukradli, vi ste osleparili s ponarejenimi spričevali Serajevskega nadškofa, kakor tudi Graško bogoslovsko ravnateljstvo in mene“. Dolgo se brani in noče obstati sleparije; a vendar na zadnje ne more tajiti več, saj se mu je že na obrazu videlo, ker je barve spreminjal, kakor kameleon.

Drinopoljski, Dionizij 19; metropolit Heraklijski 13; Metelinski 12 in metropolit Derkoški 11 glasov. Ostali glasovi razcepili so se na ostale metropolitane. Konečna volitev bo v nedeljo, če bo dotlej Turčija namreč predložila ji volilni zapisnik pregledala, potrdila in ga vrnila.

Švicarji ne zaupajo kaj prida današnjemu položaju, sicer bi ne obračali vse svoje pozornosti vojaštvu. Državni svet švicarski posvetoval se je dne 28. januarja jako temeljito, kaj bi bilo dobro storiti, da jih letošnja spomlad ne iznenadi. Vprašala so se tudi vsa okrožja za mnenje. Od vseh krajev došel je eden in tisti odgovor: „Ukrenite, kar se vam dobro in potrebno zdí, čas je jako neugoden!“ Tudi zvezna vojna uprava, za svoje mnenje poprašana, je rekla, da je skrajni čas za varnost dežele skrbeti. Vse se mora pripraviti, če bo treba, da se bo armada v najskrajnem času skupaj sklicala. V vojaških krogih, po delalnicah, založiških itd. začelo se je jako živahno gibanje. Po Švicarskem je sploh sedaj vse tega mnenja, da je položaj grozno nevaren, kakor že zdavnaj ni bil. Tako ne mislijo le možje, ki jih zvečer pri čaši piva v gostilni najdeš, temveč politikarji, ki nekoliko dalje vidijo, kakor pa le ped pred nosom. To razburjenost na Švicarskem je pa še prav zdatno povišala novica, o kateri se še ne vé, ali je resnična ali ne, da ste dve francoski diviziji namreč že dobili povelje na mejo oditi.

Stanley, sloveči potovalec afrikanski, odpeljal se je minulo soboto iz Londona v Zanzibar, kjer bo spravlil na noge ekspedicijo na oslobojenje Emin Beja (Schnitzlerja), ktereга imajo Zamorci v sredi Afrike nekje obkoljenega, da se ne more na nobeno stran ganiti. Stanley se nadja, da ga bo konec junija izvestno našel in oprostil. Ekspedicija bo sestavljena iz kakih 1000 Zamorcev, ki mu bodo razuo blago in drugo ropotijo nosili. Da jih bo v redu in strahu držal, vzal bo s seboj nekaj egipčevskih vojakov. Izmed razumništva, ktereга se mu je na stotine ponujalo, izvolil si je Stanley le šestero oseb, lahko se reče, da izvestno najhrabreje in krepkeje. Tudi dva angleška ženijska častnika (vojaška inženirja) gresta z njim. Koč bo pot ubral, da srečno dojde do Emina Beja, se ni še odločil. Pač pa bo mož to v Zanzibaru storil, kjer se bo moral tudi preskrbeti z raznim blagom, steklenino in drugimi potrebami, ki ne veljajo mnogo, Zamorci jih pa vendar silno obratjajo. Pravijo, da pojde menda ob Kongu Emina Beja iskat, ker se bo na ta način najlaglje ognil krvoloka kralja Ugande. Večjo prtljago nosilo mu bo pa 50 oslov. Denarja ima še nekaj nad 200.000 goldinarjev na razpolaganje.

Izvirni dopisi.

Iz Gorenjskega, 21. januarja. (Ne bodite nadležni!) Te dni razpošilja g. Dragotin Hribar drugi zvezek podučne knjižice, imenovane: „Priče Božjega bitja“. Če je bila srečna misel dr. Kellerja, župnika na Badenskem, da je začel nabirati po raznih nemških časnikih in knjigah pretresljive in očitne kazni božje za bogokletstvo in druge pošastne pregrehe; ni bila nič manj srečna tudi misel, te zglede, v naš jezik prestavljene, slovenskemu ljudstvu v poduk in svarilo podati. Tudi prestava je gladka in umljiva.

Ali kar nam pri tem početji ni všeč, je silna nadležnost, s katero to knjižico prodajajo in vsiljujejo, tako, da je človek nehoté misliti primoran, da je založniku bolj za lastni dobiček, kakor pa za blagor slovenskega ljudstva mar, kar v predgovoru tako po-

„Blagovolite mi vsaj, da grem s talarjem in kolerjem k perilji in se tamkaj preoblečem.“ Hlapec ga spremlja k perilji, a mislil se mu je zmuzniti. Stari kolar je imel v drugo obleko zaviti in skrit, še istega mu vzame hlapec in potem odide naš Ben Agič, ki je več bil kakor Turek, na Hrvaško. Sliši se, da imajo sleparja nekje v Slavoniji zaprtega.

Nihče ni rad verjel, da bi bil isti mladenič, ki se je vedel tako izvrstno pa hinavsko obnašati, toliki slepar. Vse je osupnjeno zmajevalo. V Završki grajščini še dolgo niso hotli biti prepričani, da je resnica in da je sleparstvo njegovo istinito in odkrito.

Morda se kedaj zopet pri kakem gosp. kaplanu ali župniku oglasi Ben Agič; če ne več kot bogoslovec zaradi starosti, pa znabiti kot pregnan mnihi, ali misijonar-duhovnik ter berači milošnjo za misijone, mašne intencije, za samostane itd. Slepar je za vse to sposoben. Meni pa zdelo se je vredno, vse to obelodaniti ter duhovne sobrate opozoriti, da gledajo in pazijo preden zaupajo komu.

vdarja. Knjižica z dobrimi 30 listi v mali osmerki je že tako dovolj draga po 25 kr.; zdaj pa računimo za nenaročeno pošiljanje 5 kr., potem zopet za pošiljatev denarja ravno toliko, pismonošu je tudi treba dati po različnosti pota 1 ali 2 kr., in tako te ta mala drobna knjižica od 35 do 40 kr. stane!

Kakor radi take reči beremo (in duhovni smo večidel Kellerja že tako popred v nemškem jeziku prebrali), nam vendar taka nadležnost že preseda, ravno zato, ker je neprimerno draga. Če je kaka knjižica dobra in našemu ljudstvu primerna, (kakor se ravno o pričujoči lahko reče), ne bojte se, jo bomo že pokupili; vendar naj se vam naši groši smilijo, da ne bo treba za tak boren zvezek dva do tri groše še po vrhu dajati. — Duhovni imamo to navado, da si naznanjene knjige zaznamujemo, in kadar se več števil nabere, jih ob enem naročimo ali pa po priložnosti sami v knjigarni vzamemo. To toliko bolj velja pri knjigah, ki v zvezkih izhajajo. Pri takih je najbolje počakati, da celo delo izide in se potem skupaj vezat dá, da ni treba za vezanje knjige zopet sem ter tje pošiljati in v novič poštnine plačevati.

Ravno tako grajo moramo izreči tudi o „Katoški Bukvarni“, ki nam vsakoršne knjige in časopise na ogled pošilja, če jih tudi nismo naročili, in včasih isti teden po dvakrat vsako reč pod svojim zavitkom in posebno marko! — Ali mar mislite, da samo za knjige služimo, ki so precej pol manj vredne, kakor hitro jih prerežemo? In če Vi ne veste, da so marke po groši in po dva groša in še več, pa mi vemo, ki jih moramo toliko na leto po nepotrebem (zavoljo vaše nadležnosti!) plačevati.

Mislím, da z mano vred tudi drugi tako mislijo o tej zadevi, zato res prav lepo prosim: Ne bodite nadležni!

Dostavek vredništva. Ne bodite nadležni, pravite! Dovolite vredništvu, ki razmere „Katoliške Bukvarne“ natančno pozná, da na očitjanje kratko odgovarja. Tü Vam moramo najprej reči: Če imate kaj stroškov zaradi nenaročene pošiljatve, ste sami krivi. Tü ni treba družega, kakor zapisati: „Se ne sprejme“, zadostuje tudi „Retour“ ali „nazaj“ in mark po 5 ali 10 krajcarjev, katerih nepoznanje „Bukvarni“ očitata, Vam ne bo kar nič treba — se bode že „Bukvarna“ učila, jih spoznavati, ker jih bo morala sama plačati. Sploh se marka le zaračuni, če kdo knjigo naroči ali poslano sprejme, sicer ne. Očitata „Katoliški Bukvarni“ nadležnost. To kaže, da bukvarniškega posla sploh ne poznate. Kdor prodaja sir, poper itd., ta čaka za sedežem ali kjer hoče, da kdo pride in kaj zahteva, pri knjigarnah ni tako, in ktera bi tako po zločnosti hotla postopati, bi morala saj čez pol leta če ne prej svoja kopita pobrati ter knjigarno zapreti, prav reči, bila bi le bedarija jo kedaj odpreti.

Kako pa postopajo drugi knjigarji, n. pr. v Gradcu, Beču, Lincu, na Bavarskem in na Pruskem? Koliko stokrat se čuje na ponudbo knjige ali časnika: „Že imam; pošilja mi knjigo N. N. neposredno“. Toraj vsi drugi smejo v ptuje kraje, če pa „Katoliška Bukvarna“ v domače kraje ne sme, je zamera, je nadležna, kdo vé, kaj še vse!

A k sreči niso vsi tako tanki. Pred kakim tednom nam je prijatelj pisal: „Povejte „Katoliški Bukvarni“, da vsaj ne bode tako zlozna. Že pred 14 dnevi je naznanoval „Slovenec“ novo knjigo, — a še sedaj mi ni poslana“. In pred par dni je ravnatelj sam kazal dopisnico z enako grajo: „Mar li mi ne zaupate toliko, da bi vam knjige na ogled poslale nazaj poslal, če bi jih ne sprejel, ker mi toliko časa nič ne pošljete!“ (Od zadnje pošiljatve je bilo preteklo nekako štiri tedne, med katerim časom ravno nič novega ni dospelo). Komu toraj naj „Bukvarna“ vstreže? Nikoli ne bode vsem vstregla, a saj prizadevati si mora. Naročniki imajo pa vselej najložji pomoček pri rokah, ki ne stane niti beliča, namreč: „Nazaj“ — „Retour“.

S Krškega, 29. januarja. Danes hočem nekoliko popisati stanovanja in grobe tistih poznejših rodov, ki so za Rimljani tü prebivali. Ti grobi so veliko bolj redki, kot pa keltski in rimski, vendar se pa tü pa tam najdejo. Oj to so vam bili žalostni časi, ker je le redko kje na Kranjskem kak rod bival, in še isti ni imel nič gotovega upanja do stalnosti, da bi ga ne bil sovražnik napadel in oropal, kajti leto za letom so drle iz Azije trume divjih narodov na Laško. Ves naval šel je skozi našo Kranjsko deželo, ktera je bila ob času gospodstva Rimljanov

jako naljudena, in je imela lepe mesta in lepe ceste, ki so jih razumni Rimljani po Kranjskem napravili, imela je gosposko, in vse v najboljšem redu. Trgovina, rokodelstvo se je lepo razcvetalo, ali nastopili so žalostni časi, divji narodi so prihruli iz Azije, vse mesta in vasi pokončali, ljudstvo ali pomorili ali pregnali na ptuje. Tako je bila kranjska dežela v 5. in 6. stoletju zapušena puščava, le redko kje je kaka družba ljudi skrita tičala, ali močno zavarovana v kakem varnem zavetju. Po ravninah je bilo vse opustošeno in razdžano, kjer so večkrat divjale roparske azijske druhalje ropat in morit proti lepi laški deželi. Lepe njive in travniki so se spremenili v puščave, hosta se je zarastla. Razvaline razrušenih mest in vasi kazale so blagostanje nekdanje. Iz tistih žalostnih časov so se našli grobi na Sv. Gori kake 3 ure od železnične postaje Sava. Okrog vasi Roviše se vidijo zasiljine keltske. Tamkaj bi se še mnogim starinam na sled prišlo. Višje od Roviš na vrhu ojstrega hriba, jako visoko, stoji svetogorska lepa cerkev Matere Božje.

Zvonik stoji na samem. Ta zvonik je bil zidan za trdnjavo, morebiti o turških časih, kar se takoj na prvi pogled spozná. Zid je močan in ima line za streljanje napravljene. Prijazni gospod župnik mi je pravil, da tukaj, kjer stoji lepa cerkev, je bila mala kapelica Matere Božje, ktero so postavili zraven trdnjave. V trdnjavi so se branili pred sovražniki. Pozneje se je spremenila v zvonik. Kraj za trdnjavo je tukaj res pripraven, sovražniku ni bilo lahko polastiti se je. Na mestu kapelice so pobožni kristjani sezidali lepo cerkev. Svet okoli cerkve je popolnoma peščen in kamenit. Polje kmetje večinoma kopljejo. Ob takih prilikah večkrat izkopljejo ostanke mrličev, dobro ohranjene kosti, ki so prav plitvo zakopane. Večkrat se dobí komaj čevljev globoko vse polno človeških trupel, in v nekterih se dobivajo čudne igle in koralde iz dóbe 6. stoletja. V tistih žalostnih časih so si ljudje v takih krajih varnosti iskali, da so se pred sovražniki skrivali. Igle in koralde niso prav nič podobne ne keltskim, ne rimskim. V tej okolici bi se še mnogo znamenitosti našlo in pojdem ob prvi priložnosti tjekaj preiskavat. Vse polno takih starinskih ostankov je tudi po vaséh proti Zagorju, Šemniku in Strahuljam, ktere vasi so na peščenih gričih. Tudi ondi so mrličí komaj dva čevlja globoko v pesku. Za poskušnjo sem dva mrliča v pol ure odkopal, našel pa nisem družega, kot čepinje lončenih posod, vendar se pa tudi tam pri nekterih mrličih najdejo igle in koralde. Ako bo le mogoče, bom tudi ta kraj bolj natanko preiskal. Ravno take starine, kakor na Sveti Gori, so se našle daleč proč v Gorjancih nad vasjo Mihovo St. Jernejske fare proti hrvaški meji. Eno uro hodá od vasi Mihovo, blizo pota, ki peljá na Hrvaško, čez visoke gorjance in hosto, so stale gotovo tudi v 5. ali 6. stoletju zidane hiše tako skrite, da se niso od nobene strani nič vidile.

Zidane so bile po robu enega hriba; prostor, kjer so hiše postavili, so morali iz samega skalovja izsekati. Hiše so stale druga za drugo, ker ni bilo toliko prostora, da bi bili lahko več hiš skup postavili. Le ena za drugo so po robu hriba stale. Po obeh straneh hiš so grozni prepadi, tako je stalo več hiš v eni vrsti. Dolga pot, po kateri se je hrib družega hriba držal, je bila zavarovana z močnim zidom. Akoravno je bilo vrh hriba, se ni nikamor vidilo, ker so krog in krog višji hribje, hiše so bile vse lepo in trdno zidane in od znotraj tudi slikane. Hiša je imela eno samo sobo in ta je bila velika. Eno tako sobo sem na korake izmeril. Bila je 18 korakov dolga, 15 korakov široka. Tlak so imeli iz lepe mavte. Od spodaj je še dandanes zid po enih krajih čez meter visok. Lansko leto so šli kmetje iskat ondi obokanih kleti in denarjev notri. Jeli so kopati tlak ene hiše in so prišli pri tem na grobe, kteri so bili pod hišnim tlakom. To so bili čudni ljudje, da so svoje mrliče v sobah pod tlak pokopavali. Skopali so ali izsekali grobe v živo skalo pod tlakom v sobi in so cele mrliče položili notri. Potem so grob lepo obokali in tlak po vrhu položili, da se od zgoraj ni nič poznalo. Meseca septembra sem kopal jaz v eni teh sob in sem prišel tudi na tak grob. Rad bi bil več časa tam preiskaval, ali vedni dež mi je nagajal, da sem moral delo pustiti. Nahajajo se v teh grobeh enake igle, kot one na Sveti Gori, našel sem tudi glavničke iz kosti. Dobila se je tudi lepa srebrna zapestnica, ki pa ni ne keltski ne rimski prav nič podobna. Gotovo je v onih hišah pod tlakom še več grobov; našel sem čepinje podobne rimskim. Te čudne hiše bi bilo pač potreba dobro preiskati, ker

to so hiše iz petega in šestega stoletja, kamor so se ljudje ob času preselovanja narodov skrivali.

Domače novice.

(Občnega zbora pogrebnega društva Marijine bratovščine) vdeležilo se je v nedeljo dopoldne več nego sto moških članov. Prišel ga je s primernim pozdravom in nagovorom društveni načelnik g. J. Regali. V daljšem govoru kazal je poslednjo dōbo društvenega delovanja, ki je bila še precej ugodna, kljubu obiloštevilnim pogrebom. Bratovščina je imela konec leta 2503 udov in to 648 moških pa 1855 ženskih. Od teh jih je umrlo 112 ter 56 članovih otrok. Novih udov je pristopilo 232 in je to največje število v teku enega leta odkar obstoji društvo. Po starosti so iz odbora izstopili gg.: Dolhar, Pajsar in Zupančič, ki so se pa zopet soglasno volili. Tudi pregledovalni odsek ostal je dosedaj, ker se mu je izrekla sijajna zaupnica. Voljeni so vanj gg.: Arselin, Hiti in Lilek. Društveno premoženje znaša 25.522 gld. 63 kr. Dohodkov je je imelo društvo 5967 gld. 16 kr., stroškov 5958 gld. 32 kr, toraj preostanka za 8 gld. 84 kr. Navšvet odbornika g. Dolharja, da bi se letni doneski od 50 na 80 kr. zvišali, se je zavrgel in se bo letni donesek samo za 10 kr. povišal in to še le k letu osorej. Za letos se bo po tem takem pobirala društvenina po 50 kr., drugo leto pa po 60 kr.

Gledé društvene loterije izrekel je predsednik g. Regali najtopplejšo zahvalo g. Lileku, ki je res ves čas neumorno delal in se pečal z ekspedicijo sreček. Žrebanje se je preložilo za jedno leto z dovoljenjem vis. c. kr. finančnega ministerstva, ker se je do minulega prvega decembra premalo sreček spečalo. Da se tu vsaj primerno ugoden vspeh doseže, jako toplo posebno udom Marijine bratovščine priporočamo, da se pobrigajo za razprodajo sreček v krogih svojih znancev. Saj je vsem znano, kako blag da je namen, ki ga ima ta dobrodelna loterija, ki je osnovana za ustanovo Marijinega doma.

(Slovensko pevsko društvo „Slavec“) priredi letošnji predpust dve veselice in to: prvo v nedeljo 13. februarja, predpustnico s kratkim šaljivim programom; drugo, maskarado, pa pustno nedeljo 20. februarja. Obe veselici bode v čitalnični restavraciji.

(Vabilo.) Narodna čitalnica v Skofji Loki priredi dné 2. februarja 1887. l. veselico s sledečim vspehom: 1. Hajdrih: „Jadransko morje“, zbor. — 2. B. Ipavic: „Domovini“, zbor s tenor in bariton solo. — 3. „Brati ne zná.“ Burka v enem dejanji. — 4. „Sam ne vé kaj hoče.“ Gluma v enem dejanji. — Začetek točno ob 1/2 8. uri zvečer. K tej veselici vabi najljubnejše

odbor.

(Zmrznili so) v Kranji nemškutarji. Danes čitamo, da se je ondašnje kazinsko društvo razšlo.

(Občini St. Mihael) pri Žužemberku podaril je presvitli cesar 150 gold. podpore za zgradbo šole.

(Meteor) opazovali so v Slovenji Bistrici minulo soboto med 1/2 6 in 6. uro.

(Umrli je) v noči 30. januarja častiti gospod Jožef Lomberger, bivši P. P. Glavarjev benefcijat v Komendi in zlatomašnik. Pogreb bo zarad praznika v četrtek, 3. februarja ob 9. uri dopoldne. R. I. P.

(Služba kancelista) razpisana je Slovenjem Graecu pri c. kr. okrajni sodnji do 2. marca.

(Na Učko goro) podal se je predvčeranjem cesarjevič Rudolf na lov v društvu svojega svaka princa Koburškega, grofa Bombela in predsednika turistskega kluba, g. Silberhuberja. Učka gora je 1396 metrov nad morjem in v Istri najvišja gora. Ob 4. uri popoldne vrnila se je visoka družba jako zadovoljna v Opatijo. Včeraj popoldne peljal se je cesarjevič Rudolf v Divačo novo najdene podzemeljske jame ogledavat. Iz Divače odpeljal se je z nočnim nagličem nazaj na Dunaj. Vreme v Opatiji je bilo v poslednjih dneh popolnoma toplo.

(Razpisana) je služba tretjega učitelja na četrterozrednici v Senožečih do 20. februarja. Nese 450 gld. in prosto stanovanje.

(Vrbsko jezero) na Koroškem je po eni strani jako lepo in gladko zamrznilo in sicer od Porečja do Marije na Gorici, na drugi strani proti

Vrbi pa ni zamrznjeno. V petek popoldne drsal se je pri Deljah nadporočnik v pokoji, Blažek, iz Celovca; pridrsal se je v nezamrznjeno vodo, kjer je takoj zginil. Trupla še sedaj nimajo.

(Konvertiranje zemljišnih odveznic.) Naš deželni zbor je pri deželnem zakladu deželnemu odboru naročil preiskovati, bi li ne bilo prav, sedanje pet odstotne zemljišne odveznice spremeniti v druge z manjšimi obrestmi. Ravno to vprašanje obravnavalo se je tudi v drugih deželah, in deželni odbor Linški razpisal je do konca januarja dotične ponudbe, katerih se je vdeležilo menda več dokaj imenitnih Dunajskih bank, med njimi „Länderbank“, „Escomptebank“, „Bodencredit-Gesellschaft“ itd. O vspehu bode poročali pozneje, kadar se bodo natančneje zvedili dotični pogoji in bode mogoče preračunati, bi li kaj enakega kazalo za Kranjsko ali ne.

(Veliko čistilnico za petrolej) misli ustanoviti pri Trstu družba Tržaških in Dunajskih bogatašev. Prav je tako, vsaj Madjari ne bodo sami vse smetane imeli.

Telegrami.

Dunaj, 1. febr. V poslednjih ministerskih konferencah, katerih se je tudi cesar udeleževal — razgovarjali so se o ustanovitvi in oboroženji črne vojske. Politični položaj zahteva, da se črna vojska prej ko prej na noge postavi. Posvetovali so se tudi, kako bi sedala najbolje stalna armada dopolnjevati. Kakor vse kaže, sklicale se bodo v skrajnem času delegacije da dovolijo c. k. vojnemu ministru izrednih kreditov.

Dunaj, 1. febr. Razni listi so prinesli vest, da se v državnem zboru pripravlja nekaka židovska postava. „Fremdenblatt“ pravi, da se le postava. pripravlja, po kateri se bodo uredile zunanje pravne postave židovskih verskih občin.

Dunaj, 1. febr. V državnem zboru ni nič pomenljivega. Kvotna deputacija zboruje v četrtek dopoldne. Delegacije imajo se sklicati v drugi polovici meseca februarja. Nevarnost francosko-nemškega boja raste. Državna posojila so včeraj zopet padla za 10/100.

Berolin, 1. febr. Opazovalci francoskih razmer sporočajo, da se Francija v eni sapi oborožuje. Boulanger, (francoski vojni minister) ki je državo za boj navdušil, ne more nič več na miroljubni tir kreniti. Ali odstop ali pa — boj.

Carigrad, 1. febr. Stojlov in Grekov prišla sta iz Aten semkaj.

Umrli so:

28. jan. Frančiška Jerin, čevljarjeva hči, 9 mes., Florjanske ulice št. 16, Morbus Brightii.

29. jan. Jakob Počivavnik, mesar, 67 let, slonove ulice št. 32, Apoplexia cerebri. — Nikolaj Rancinger, zasebni uradnik, 28 let, Dunajska cesta št. 15, jetika. — Anton Lubinger, prisiljenec, 36 let, Poljanski nasip št. 50, Morbus Brightii. — Alojz Jentl, zasebnik, 73 let, Stari trg št. 20, otrpnjenje pljuč.

30. jan. Vincenc Brugger, prisiljenec, 37 let, Poljanski nasip št. 50, Cachexie.

Tuji.

29. in 30. januarja.

Pri **Maticu**: Adolf Eisöhl, usnar, z Dunaja. — Baller, Linhart, Hansel, Panhaus, Niklas in Schwartz, trgovci, z Dunaja. — Geza Fetter, železnični uradnik, iz Przemysla. — F. Lenček, posestnik, iz Sevnice. — Graf Schambord, zasebnik, iz Gorice. — Srečko Godina, trgovec, iz Dignane. — Pollak, Steinmassler, Preiss in Guttman, trgovci, z Dunaja. — Ernst in Schwartz, trgovec, iz Budapešte. — Otto Spiller, potovalec, iz Brna. — Srečko Maletz, potovalec, iz Graeca. — pl. Duka, c. k. uradnik, iz Celja. — Ranzinger, tovarnar, z družino, iz Kočevja. — Dr. Huber, zdravnik, iz Trienta. — B. Globočnik, potovalec, iz Trienta.

Pri **Stonu**: Alb. Bruggenmann, trgovec, iz Berolina. — Artur Hauffe, trgovec, iz Draždan. — Waldes in Schürmer, trgovec, z Dunaja. — J. Töpfer, potovalec, iz Linca. — Ernst Ferik, sodnijski pristav, iz Krškega. — Dr. Marcius, zdravnik, s soprogo, iz Terbovelj. — Gustav Wüster, trgovec, iz Prusije. — Viljem pl. Mataušek, okrajni sodnik, iz Belovara. — Ferd. pl. Mataušek, vladni svetnik, z Dunaja. — Janez Bazaut, inženir, z Dunaja. — Weiss, Sruh, Werner in Weiner, trgovci, z Dunaja. — Adele Schurbi, soproga odvetnika, iz Celja. — Amalija Krainz, zasebnica, iz Celja. — Anton Domladiš, posestnik, iz Il. Bistrice. — Jožef Schauta, gozdar, iz Hammersticha. — B. Pecile, kraljevi poročnik, iz Udine.

Pri **Bavarskem dvoru**: Emil Mignoni, kupčevalec, z Dunaja.

Pri **Južnem kolodvoru**: Frano Brandstetter, strojevod, z Dunaja. — Rudolf Löwy, potovalec, iz Brna.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		srakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.		746.87	—10.2	brezv.	megla	
31. 2. u. pop.		745.73	— 2.8	sl. zap.	jasno	0.00
9. u. zveč.		746.35	— 6.6	sl. zap.	"	"

Zjutraj gosta megla, po drevji ivje, potem jasno. Srednja temperatura — 5.6° C., za 5.4° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

1. februarja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	77 gl. 05 kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	78 " 45 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	107 " 20 "
Papirna renta, davka prosta	96 " " "
Akcije avstr.-ogerske banke	857 " " "
Kreditne akcije	269 " 25 "
London	128 " 15 "
Srebro	" " " "
Francoski napoleon.	10 " 13 "
Ces. cekini	6 " 02 "
Nemske marke	82 " 80 "

Tržne cene

dné 1. februarja t. l.

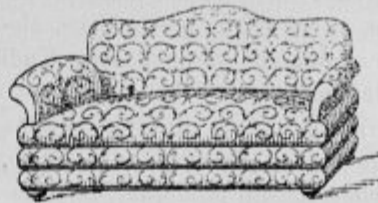
	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 99	Špeh povojen, kgr.	— 68
Rež, " "	4 87	Surovo maslo, " "	— 90
Ječmen, " "	4 87	Jajce, jedno " "	— 3
Oves, " "	2 06	Mleko, liter " "	— 8
Ajda, " "	4 76	Goveje meso, kgr.	— 64
Proso, " "	4 71	Telečeje " "	— 56
Koruza, " "	5 04	Svinjsko " "	— 52
Krompir, " "	2 85	Koštrunovo " "	— 34
Leča, " "	11 —	Pišanec " "	— 50
Grah, " "	10 —	Golob " "	— 20
Pižol, " "	11 —	Seno, 100 kgr. " "	2 85
Maslo, kgr.	1 —	Slama, " "	2 85
Mast, " "	— 64	Drva trda, 4 mtr.	6 50
Špeh svež, " "	— 56	" mehka, " "	4 10

ŽELODČEVA ESENCA lekarja Piccoli-ja v Ljubljani.

rešila me je od nepopisljivih muk, koje sem trpel vsled želodčeve obolelosti veliko let; vsa umetnost in véda zdravništva obupala je nad menoj in gotovo bil bi že danes pokopan, ko bi ne našel rešilne roke v tem neprecenljivem sredstvu, ki me je rešilo pogubne bolezni.

H. Hermann, delovodja v Tržaškem arzenalu. Izdelovatelj pošilja jo v zaboječih po 12 steklenic za 1 gld. 36 kr. po poštnem povzetju. Poštino trpé p. t. naročniki.

V steklenicah po 10 kr. samo v Piccoli-jevi lekarni „pri angelju“ na Dunajski cesti v Ljubljani. — V steklenicah po 15 kr. v Rizzi-oli-jevi lekarni v Novem mestu in v mnogih lekarnah na Štajarskem, Koroškem, v Primorji, Tirolih, Trstu, Istriji in Dalmaciji. (10)

Da omogočim vsakemu omisliti si, kar je v vsaki sobi najpraktičnejše in najlepše, nastavljam sem svojim divanom za malo časa nizko cenó

25 gld.

Moji divani preoblečeni so z modernim, trpežnim blagom, ki ne izgubi barve. Za dobro delo se jamči. Divani imajo pod sedežem predalo, a na zahtevanje izdelujem jih tudi brez istega. Resnim kupcem na deželi pošljem, če želijo, uzorce blaga franco. Gorja niska cena velja le za malo časa, torej prosim, se pravočasno oglašati z naročili, za katerih najboljšo izpeljavo se jamči.

Anton Obreza,

tapecirar v Ljubljani, Ključarske ulice šte. 3.

Vsa v mojo stroko spadajoča dela, n. pr. salonske garniture, žimnice, posteljne uloge itd., izdelujejo se po cení, brzo in solidno. Poprave v mestu in na deželi prevzamam in izvršujem na občno zadovoljnost. (3)

Umetne

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hradeckega mostu, I. nadstropje.